VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingova.

A ostatně nemyslí nikdo že by byla v nějakém spojení s lordem — ta nešťastnice utekla z domova s jeho zlověstným mladším bratrem."

"Nikdy!" Oči Pavliny jen hořely. "Jeli společně do Londýna — tot' vše — byla to pouhá náhoda. Vít Earlscourt ubezpečil Alisina otce, že nemá žádného účastenství na jejím útěku a Matyáš Warren mu věří, jako já a setník Villiers!"

"Setník Villiers!"

'Ano; byl v oné době právě v Montalienu a jest nyní zde. Ptala jsem se ho na to včera na nábřeží —"

"Pavlíno! Vy jste se ho ptala?"

Nepadněte do mdlob, paní Galbraitová. Ano, byla jsem tak smělá, zeptati se ho, zdali by mohl v této záležitosti mi podati nějaké vysvětlení, a myslí-li, že Vít Earlscourt s ní prchl. A on řekl ne, určitě ne. Vít se jí nedvořil nikdy."

"Snad vám také řekl, koho podezřívá?"

"Ne, mužové na sebe nepovědí. A i kdyby Alisa přišla ke mně, a řekla mi, že jest lord Montalien nevinen, tak bych jí nevěřila. Nyní víte, proč jej nenávidím! Jeho chování k bratrovi jest hnusné. Předešlý týden byl Vít Earlscourt třikráte zatknut pro dluhy a lord Montalien mu nevypomohl; musila tak učiniti jeho stará teta. Kdo by mohl takového člověka mít rád? Proč nezaplatí bratrovy dluhy, jak by se to na jediného bratra slušelo?"

"Mluvíte jako děcko, Pavlíno. Vít Earlscourt nezasluhuje ani vašeho politování ani pomoci svého bratra. Jest to největší hýřilec, největší lehkomyslník své doby, vyniká všemi nectnostmi; myslím —"

"Dosti, paní Galbraitová! Kdo pomlouvá nyní nepřítomného? Myslím, že se všemi svými nectnostmi jest přece lepší než lord; míval aspoň srdce. Lord Montalien jest jako bohyně Minerva narozen bez tohoto nepohodlného přívěšku. A nyní" — vytáhla své hodinky a usmívala se vesele — "jsme ukončily svou hádku a vyjedeme si."

Taková hádka se mezi nimi opakovala často.

"Chtěla bych mluviti s Vítem Earlscourtem," myslila si Pavlína, "zeptala bych se ho na Alisu. On s ní jel do Londýna, a může něco věděti. Já ji musím nalézti — dříve bych neměla pokoje."

Přání miss Lisleové se vyplnilo ještě téhož večera. Když opírajíc se o rámě svého poručníka, procházela se komnatami, uviděla Víta Earlscourta, rozprávějícího se setníkem Villiersem.

Při pohledu naň se její tvář vyjasnila. Byl marnotratník, hráč, vězel v dluzích až po uši, společnost jím opovrhovala, svět o něm mluvil nepěkně, ale jeho nepěkné skutky utvořily kolem něho romantickou zář. Byl Monte Christo, Mefisto, don Juan, ale byl tak velice, velice hezký, ubohý hoch, a vypadal tak vznešeně, že se mu žádný jiný muž ve společnosti nevyrovnal.

Vzpomněla si, kdy ho viděla naposled na nádraží v Speckhavenu.

"Pravím ti, Víte, že jest Lisleová zde; podívej se — jest jak obyčejně střežena tvým bratrem, jenž jiným smrtelníkům nepopřeje u ní místa. Podívej se na ni! Není-li to nejroztomilejší stvoření v této společnosti?"

Vít se líně na ni zahleděl. Přišel schválně do Brigtonu, aby se na ni podíval, ale v komnatách bylo teplo a on se nedovedl nadchnouti pro krásnou Pavlínu. Pohlížel s mdlým obdivem na roztomilou tvář, poněkud rozpačit jejím na sebe upřeným pohledem.

"Ano," pravil konečně, "máš pravdu, Villiersе. Jest hezká — pamatuji se, že byla i dříve roztomilá. Hleď, jak opovržlivě hledí na Francise!"

"Což kdybys se sám o ni pokoušel a zvítězil, díte? Mluví o tobě, pamatuje se na tebe, a lituje tě, že jsi měl také nehody. Získal bys osmdesát tisíc liber a pak ta radost, kdybys vypíchl svého bratra."

"Bylo by to dobré", pravil Vít, kroutě svůj černý knír; "ale nejsem dobrodruhem, a nechci ještě jednu mrzkost připojiti k ostatním. Miss Lisleová zasluhuje lepší osud, než aby se stala obětí jednoho z nás."

"Právě se sem dívá", pravil Villiers rychle. "Pojď, Earlscourte, požádáme ji o tanec."

"Jakže, i ty jsi jedním z jejích otroků, Willierse? Nic mne nepřiměje k tanci v takovém horku, ani sličnost miss Lisleové ne. Nebudu miss Lisleovou vůbec vyrušovati, vrátím se zítra opět do Londýna."

Setník Villiers šel tedy sám k miss Lisleové a zapsal své jméno do jejího tanečního pořádku. Tančila s Villiersem — se všemi, kdož ji požádali o tanec, a její zrak stopoval několikráte Víta Earlscourta procházejícího se komnatami.

"Proč se mnou nemluví?" divila se. "Jak jest to od něho nepěkné! Jsem však odhodlána ještě dnes s ním pohovořiti. Musí mi říci něco o Alise."

Šla pak do hudební síně, zavěšena o rámě Villiersovo, a připravila se k zpěvu. Pojednou viděla podpírajícího se o sloup blíže dveří — Víta Earlscourta, a uchvácena jakýmsi vnuknutím, sedla ke klavíru a začala zpívati onu píseň, kterou zpívala před dvěma roky v Montalienu, zatím co Vít se nad ní skláněl.

Při posledních slovech přiblížil se Vít a stál vedle ní, když vstala od klavíru. Podávala mu ruku s nejroztomilejším, nejupřímnějším úsměvem.

"Myslila jsem, že jsi připomenete onu starou píseň, i když jste na mne ubohou zapomněl. Pane Earlscourte, neřeknete Polly Masonové, jak se vám daří?"

"Musíte odpustiti, že jsem dříve nepřišel — ujišťuji vás, že to byla jen moje nesmírná skromnost."

"Již se chlubíte cností, sotva že jsem s vámi promluvila", smála se Pavlína, zavěšujíc se do jeho rámě. Jen zářila, neboť se jí dostalo, po čem tak toužila — vlastní vůle.

"Obávám se, že jiné ctnosti ani nemám. Paní Galbraitová činí asi zajisté svou povinnost a říká vám, jaký jsem netvor?"

"Paní Galbraitová činí svou povinnost a říká mně skutečně, co jste za netvora. Mám však dosti zmužilosti a nebojím se netvorů. Pane Earlscourte, dychtila jsem viděti vás, neboť bych s vámi velmi ráda o něčem porozprávěla, co mne jedině ve světě trápí; zde to však není možno. Nechtěl byste mne někam dovésti, kde bychom byli nevyrušeni?"

Její nevinnost a věc, která jí tak ležela na srdci, ji dodala odvahy, snad i smělosti. Ona však o svém jednání nepřemýšlela, a šla s ním na balkon, kde nikoho nebylo. Šel do šatny a přinesl její modrý hedvábný plášť. Noc byla teplá jako letní, velké hvězdy zářily na purpurovém nebi, rozsáhlé temné moře leželo klidně před nimi, hudba z taneční síně slabě k nim zaznívala.

"Vy víte zajisté, o čem chci s vámi pohovořiti, pane Earlscourte?" začala rychle. "Kde jest Alisa Warrenová?"

Modré, vážné oči na něho pohlížely zvědavě. Byl vinen? Ne, kdyby byl vinen, nedíval by se na ni tak jistě.

"Přál bych si to také věděti, miss Lisleová. Ujišťuji vás, že nevím. Bojím se, že snad malou Alisu stihl nějaký žal."

"Paně Earlscourte, vy víte, že se povídá —" líce její se při tom zarděly — "že uprchla s vámi."

"Vím to. Není to však pravda. Jeli jsme spolu do Londýna — to bylo vše, co jsem o jejím útěku věděl. Prosila mne, abych ji doprovodil na určené místo. Bylo to v noci, a ona se sama v Londýně bála."

"A vy jste ji doprovodil?" ptala se se zatajeným dechem.

"Učinil jsem to. Doprovodil jsem ji do Gilbertových zahrad a zůstavil jsem ji u její bytné. Bylo to před devíti týdny."

"A neviděl jste ji od té doby?"

"Viděl, jednou as před čtrnácti dny. Když jsem se vrátil z Německa, šel jsem tam podruhé. Byla tam dosud, ale již jen pouhý stín bývalé kvetoucí Alisi, kterou jste znala. Ona mně však neřekla ničeho a já jsem se neptal. V domě byla známá pod jménem paní Brownové."

"Pojedu zítra do Londýna a vyhledám ji", zvolala Pavlína živě.

"Miss Lisleová, jest mi líto, že musím vše naděje zničiti; jest však příliš pozdě. Zmizela!"

"Zmizela?"

"Vrátil jsem se k ní opět po dvou dnech. Služka však mi pravila, že "ten pán" přišel po mém odchodu a řekl, že paní Brownová odjede z Londýna. Pak přijel pro ni vůz, ale služka nevěděla, kam ji odvezl."

V ubledlé tváři Pavliny jevilo se velké zklamání.

"O, pane Earlscourte, řekněte mi, kdo jest onen muž — ten špatný, špatný muž, který ji vylákal z domova, slibuje jí že se stane jeho chotí a že ji učiní šťastnou. Vy musíte míti na někoho podezření!"

"Odpusťte mi, miss Lisleová, ale ani vám nemohu svěřiti své podezření."

"Vím, že to jest váš bratr — ten ji obdivoval vždycky — již před lety, když ji viděl poprvé, učinila na něho dojem. On to zapírá, ale já přísahala, že se dozvím pravdu, a musí se mi to zdařiti!"

Kolem jejích rtů se objevil pevný tah — a její oči svítily jako hvězdy.

"Jste pravou přítelkyní, miss Lisleová."

"Mám Alisi ráda jako sestru. Miluji neustále ty, jež jsem milovala jednou, nechť činí cokoliv."

"Vaši přátelé jsou šťastní lidé, miss Lisleová. Mohla byste mne k nim připojiti? Nezasluhuji přítele, vím to, ale myslím, že by to bylo příjemné — nějakého si získat."

"Jsem vaší přítelkyní", odpověděla klidně.

"Jakže? Přes všechny ty hrozné věci, které vám povídali Francis, sir Vane, paní Galbraitová a svět o takové prašivé ovci, jako jsem já?" pravil svým okouzlujícím úsměvem.

"Přes to vše. Nezasluhuje-li někdo přítele proto, že jest nešťasten, pak přátelství za mnoho nestojí."

"Nešťasten!" usmál se Vít. "To jest mírné slovo pro takového ničemu jako jsem já. A přece vám děkuji, miss Lisleová; nezapomenu tak brzy vaší laskavé shovívavosti."

Dívala se na něho, vypadajíc velmi hrdá a krásná. Pak se její hlava sklonila a začala nervosně pohrávati svými třásněmi. On byl zadlužen — a ona měla tak mnoho peněz, že nevěděla, co s nimi.

"Pane Earlscourte", zajikala se, "praví se, že jste zadlužen. Jsem-li vaší přítelkyní, nenechal byste mne — o, nebuďte uražen, prosím — ale nemohla bych vám pomoci? Já mám tak mnoho peněz. Nepotřebuji jich a učinilo by mne to šťastnou, kdybyste chtěl —"

Jeho náhlý pohyb ji zarazil.

'Ani slova více, miss Lisleová! Jsem vám z té duše povděčen, ale musíte nahlédnouti, že to jest nemožné. Buďte jista, že nezapomenu vaší velkomyslnosti, které nejsem hoden."

Byl více dojat, než mohla na něm pozorovati.

Ustoupila poněkud, cítíc bolest, žal i rozpačitost v jeho přítomnosti.

"Vzpomeňte si, miss Lisleová, že jsem nehoden vaší útrpnosti. Všichni vám o mně řekli pravdu. Zasluhuji vše, co se nyní na mne řítí. Budu musiti do vyhnanství, kterého vším právem zasluhuji; musím přijmout svůj osud a zmizeti z obzoru, a až přijde to nejhorší, stačí rána z revolveru, abych aspoň zemřel čestně. Nelitujte mne, miss Lisleová, nezasluhuji toho. Dovolte, abych vás doprovodil zpět do taneční síně."

Chvěla se, ale ne zimou, a byla velmi bledá, když vstoupila opět do komnat osvětlených plynem. Odevzdal ji s hlubokou poklonou jinému tanečníku.

Po pěti minutách opouštěl Vít Earlscourt ples. Nejprvnějším vlakem opustil ráno Brigton, odvážeje s sebou vzpomínku na krásnou, hluboce dojatou tvář, na kterou hvězdy rozlévaly slabý svůj svit.

VI.

ČEMU JEST VYDÁNA MISS LISLEOVÁ.

Po ukončení řadového tance uchýlila se miss Lisleová do hudební síně, a usednuvši na židli u okna, pohlížela do tmavé noci. Ples bude ihned ukončen a paní Galbraitová ji bude asi hledati; ale ona o svou gardedámu nedbala. Její srdce bylo přeplněno útrpností k onomu muži, jenž odešel; snad to byla přílišná citlivost, které nebyl hoden, ale jí bylo teprve osmnácté let a on byl tak krásný.

Když zde tak seděla zadumána, ozval se za ní pojednou hlas:

"Hledal jsem vás všude, miss Lisleová. Přišel jsem vám činiti výčitky — vy jste se mnou jednala po celou noc s nemilosrdnou ukrutností."

Ohlédla se zlostně. Což se nezbaví nikdy tohoto muže?

"Lord Montalien se zbytečně namáhá", odpověděla velice chladně.

"Miss Lisleová, vy jste tančila se všemi, jenom ne se mnou. Co jem učinil?"

"Ničeho. Lord Montalien nezasluhuje žádné výčitky."

"Jak trpce to pravíte! Miss Lisleová, vy mne nenávidíte!"

Miss Lisleová mlčela a pohrávala si svým vějířem.

"Jest mi to již nesnesitelné!" zvolal, uchvácen opravdovou anebo předstíranou vášní. "Zacházíte se mnou jako s psem, a já — já bych pro vás zemřel."

Pavlína pozvedla vějíř, aby zakryla zívnutí.

"Jest to od vás nesmírně rekovné. Nepotřebuju si však přivésti vás v podobnou nesnáz."

"Jest to snad dílo mého bratra? Viděl jsem vás s Vítem na balkonu."

"O! Vy jste nás viděl! Nevěděla jsem, že nám prokazujete čest hlídati nás."

"Prosím za odpuštění, miss Lisleová", pravil lord důstojně. "Mohla jste mi uspořiti této urážky. Já jsem vás nehlídal — vy jste vycházela veřejně z hudební síně, mohl vás viděti každý. Co vám řekl Vít v můj neprospěch?"

"Lorde, křivdíte svému bratrovi touto otázkou. Vít Earlscourt není tak zbabělý, aby bojoval skrytě."

"On má, jak se zdá, ve vás vřelou přítelkyni."

"Má", odpověděla krátce.

"Ačkoliv jest pošetilý a bídník, musí mu člověk záviděti. Vy mu věnujete své přátelství a mne odpuzujete. Ptám se vás opětně, miss Lisleová, čeho jsem se dopustil? Snad mám práva věděti to?!"

"A já opět odpovídám, lorde Montaliene", odpověděla Pavlína, zívajíc za svým vějířem, "že ničeho! Vaše chování jest příkladné. Stačí vám to? Slyším však, jak paní Galbraitová se shání po svém jehňátku — musím jíti."

"Počkejte okamžik!" zvolal lord zlostně — "jen okamžik! Nesnesu déle tuto nejistotu! Musím vám říci pravdu. Pavlíno, miluji vás! Chcete se státi mou ženou?"

Shýbal se k ní, jeho oči hořely a jeho hubená, žlutavá tvář byla pokryta temným ruměncem. Rozčilení ho uneslo; její opovržení ho povzbuzovalo. Věděl dobře, jaká odpověď se mu dostane — a mluvil přece.

Vstala a podívala se na něho velice lhostejně, pak pravila nejchladnějším hlasem

"Prokazujete mi velkou čest, ale myslím, že nečekáte jiné odpovědi než záporné."

Blížila se pomalu k východu, on ji však zastoupil cestu a dívaje se na ni upřeně pravil

"Miss Lisleová, vy mne zamítáte?"

Kývla hlavou.

"Vy mne nemilujete?"

"Nemiluji."

"Ale, Pavlíno, přemýšlejte. Nabízím vám nejstarší jméno šlechty Anglie, a moje postavení a důchody jsou takové, že nejzlomyslnější člověk by se neodvážil říci, že si vás béřu k vůli vašemu jmění. Miluji váš šíleně — sloužil bych vám jako Jakub Rachelce. Dám vám čas na rozmýšlení, jen mne — úplně neodmítejte."

Hlas mu selhal; hrál výtečně.

"Lorde", pravila, a její příjemný, jasný hlas zněl určitě, "domluvme se. Vy mne nemilujete — a já neskrývala svých citů před vámi. Myslím, že jste přes vše, co jste mně řekl svědcem Alisi Warrenové, cítím to — vím to tak jistě, jako že zde stojíme. Ukončete své dvoření a přestaňte mne pronásledovati svými zbytečnými pozornostmi."

Rozčilila a rozhněvala ho tak, jak si přála. Jeho zjevné nepřátelství jí bylo milejší než pokrytecká oddanost.

"Mějte se na pozoru!" pravil oddychuje těžce, "nepřehánějte, Pavlíno! Ačkoliv vás velice miluju, nesnesu přece ani od vás ničeho o Alise, anebo jejím bídném chování. Můj bratr jest ten, s nímž utekla."

"Dovolte mi odejíti, lorde. Slyším hlas paní Galbraitové."

"Vy mne tedy odmítáte zcela a na vždy?"

"Odmítám vás zcela a na vždy."

"Rozmyslete si to ještě, než zamítnete státi se lady Montalienovou."

"Kdybych sto let přemýšlela, nezměnila bych své rozhodnutí. Jsem proti titulu lady Montalienové pouze proto, poněvadž nabídka přichází od vás. Snad vám to dostačí? Dovolte mi odejíti."

Díval se na ni s posměšným úsměvem, maje ruce na prsou skřížené.

"Kdyby byl Vít na mém místě a učinil vám tutéž nabídku, zněla by vaše odpověď zcela jinak."

"To máte pravdu. Provdala bych se raději tisíckráte za vašeho bratra, přes to, že jest na mizině, než za vás, s vaším neposkvrněným jménem. Pusťte mne, lorde Montaliene, poroučím vám to!"

Její oči plály — a každý její nerv se chvěl při jeho výsměšných urážejících slovech.

"Jděte, miss Lisleová", pravil; "odpouštím a zapomenu vaši ukrutnost, ale nevzdám se vší naděje. Kdybyste mne lépe znala, věděla byste, že to, co si přeju, musí se státi. Zavěste se, prosím, do mého rámě. Vy nechcete? Jste nyní arci velmi rozčilena — avšak ten den přece nadejde, kdy budu opakovati své nabídnutí, jež přijmete milostivěji."

"Ten den nenadejde nikdy", odpověděla vzdorovitě. "Jak se můžete opovážiti mluviti se mnou tak nestoudně? Vy jste ten nejposlednější muž, kterého bych si vzala; co budu živa, nepromluvím s vámi jediného slova!"

On se jen usmíval.

"Toť dětské chování, moje jediná Pavlíno."

Rychle odešla jako uražená královna, s očima sršícíma a s výrazem zloby a nenávisti v tváři.

"Dětské chování!" pravila si, tisknouc své malé, bílé zoubky. "Však uvidí, zdali dovedu dodržeti své slovo."

Když po chvíli přiblížila se ke kočáru, stál u dveří a jako by se nebylo nic stalo, podával jí zdvořile ruku, chtěje jí pomoci do vozu. Odmítla s jistým pohrdáním jeho přispění a vrhla sebou do kouta. Paní Galbraitová a sir Vane jí následovali, a k nevyslovitelné její zlosti i lord Montalien.

Byl opět klidný — na jeho tváři nezůstalo stopy po bouřlivé scéně v hudební síni. Mluvil s paní Galbraitovou o plesu, se sirem Vanem o nenadálém objevení se jeho bratra, a jednou anebo dvakráte se naklonil s úsměvem k rozhněvané krásce s nějakou poznámkou. Mrtvé ticho však následovalo — miss Lisleová dovedla držeti slovo.

Začlo již svítati, když dojeli domů. Lord je následoval. Miss Lisleová s paní Galbraitovou šly ihned do svých komnat, a sir Vane, zívaje, chtěl je následovati; ale lord položil důvěrně svou ruku na jeho rameno a zadržel ho.

"Jest to poněkud neobyčejná hodina, vím to", pravil klidně, "ale mohl bych s vámi promluviti než ulehnete, sir Vane?"

Baron se udiveně na něho podíval a zabočil k své studovně. V krbu hořelo a na stole stály rozžaty dvě voskové svíce. Při jejich záři viděl baron, že lord nevypadá ani trochu ospale.

Usadil se do lenošky netrpělivě a vytáhl své hodinky.

"Půl šesté, Montaliene", pravil; "a já jsem strašně ospalý. Jen rychle, anebo usnu."

"Neobávám se toho můj drahý sir Vane; jsem jist, že neusnete, dokud mne nevyslechnete do konce. Můžete snad uhodnouti, o čem si přeju s vámi promluviti?"

"Neumím dobře hádati, ale domnívám se, že to jest něco, co týká se mé poručenky."

"Uhodl jste, sir Vane."

"Zpozoroval jsem, že si vás celou noc i na cestě k domovu nevšímala. Měli jste snad nějaký spor? Jest strašně ostrá, popudí-li jí někdo."

"Uhodl jste, sir Vane. Měli jsme nějakou hádku a ona jest velice ostrá, jak jste poznamenal. Po kom byste myslil, že zdělila takovou prchlivou povahu. Po své matce asi ne — neboť se mi zdá, že lady Charterisová byla nejněžnější stvoření."

Baron vstal se své židle — jeho červená tvář sežloutla.

"Co tím míníte?" ptal se. "Co má společného jméno lady Charterisové s miss Lisleovou?"

"Sedněte si, sir Vane, a prosím vás, nerozčilujte se. Já se jenom domýšlím, že Pavlína musela svou povahu a tvrdošíjnost zděditi po Robertu Lisleovi, poněvadž lady Charterisová byla nejpovolnější a nejoddanější ženou."

"Lorde Montaliene, jak tomu mám rozuměti? —"

"Že vím všechno", přerušil ho lord jemně, "že lady Charterisová — ne, dejme jí její pravé jméno — že paní Lisleová jest Pavlínina matka!"

Baron klesl na své sedadlo leknutím všecek ubledlý.

"Jakým právem", ptal se drsně, "opovažujete se? —"

"Právem pravdy. Pavlína Lisleová jest starší dcera a dědička dámy, kterou svět považuje za vaši manželku. Pomyslete si, že vaší chotí nebyla ani jediný okamžik; jejím mužem jest Robert Lisle. Pavlína Lisleová jest, jak jsem pravil, její dcerou a dědičkou, a vaše dcera jest —"

Zamlčel se. Sir Vane vyskočil opět se svého sedadla se zuřivým pohledem.

"Jestli se opovazíte!" křičel, "tak vás na místě zardousím."

"Tedy se neopovážím", odpověděl lord Montalien s klidným svým úsměvem, který byl jako přilévání oleje do ohně. "Posaďte se, sir Vane, posaďte se a nerozčilujte se jako vaše poručenka. Jen slaboši se zlobí. Posaďte se a promluvme o této záležitosti klidně a jasně, možno-li. Věděl jsem, že vás to bude zajímati a že neusnete, ačkoliv jste po celou noc bděl."

Baron třásl se zlostí. Domníval se, že jeho tajemství jest zcela jisté — lady Charterisová zavřena v blázinci, Robert Lisle ve vyhnanství, a Djuk Mason vázán slibem, že nikdy to nevyzradí. A zde v hodině, kdy se považoval za nejjistějšího, tento muž, kterého by byl nejméně podezříval, vystoupil zpraven o všem!

"Vás to překvapilo, sir Vane", pokračoval lord, "a já to vím již nějakou dobu. Nemyslete, že se nad něčeho domýšlím; já vím jen náhodou vše, co povídám, a kdyby bylo nutno, tak bych to i dokázal. Vzpomínejte, zdali za živobytí Žefroe Lyndita asi tak před dvaceti lety jste neznal velmi užitečného sluhu v jeho službě, jakéhosi Jakuba Portera."

Baron něco nesrozumitelného zahučel.

"Ah! vidím, že se pamatujete. Snad jste považoval toho muže za mrtvého. Ano, on zemřel, ale teprve nedávno, a své přiznání vložil do mých rukou. Já se jenom divím, že takový chytrý muž, jako byl pan Lyndit, mohl býti tak sláb a svěřiti podobné tajemství sluhovi. Věřte mně, sir Vane, takové věci má člověk vykonati sám, anebo toho nechati vůbec. Nižší třídy zápasí se svým svědomím — myslím, že to tak jmenují — a dříve anebo později vyzradí vše. To učinil i Porter. Pouhou náhodou — jednou z těch náhod, jež řídí život nás všech — přišel jsem k němu v jeho poslední hodině a napsal jeho přiznání a uschoval. Nevím, co by Robert Lisle anebo — vaše žena za tu listinu dali? Vy chápete nyní, sir Vane, že vaše tajemství není déle vaším tajemstvím?"

— "Čeho si přejete??" ptal se baron stisněným hlasem.

"Přeji si oženiti se s Pavlínou Lisleovou."

'A požadujete jmění lady Charterisové?'

"Ne, sir Vane; kdybych to chtěl, nežádal bych vaši pomoci. Slibuji, že se vzdám všech nároků na jmění lady Charterisové, že vám odevzdám přiznání se Porterovo, ale jen s tou podmínkou, že přinutíte Pavlínu, aby si mne vzala."

"Přinutiti!"

"Přinutiti — bez přinucení toho neučiní. Ona mne nenávidí a netají se tím. Umínil jsem si pevně, že si ji získám — a chci, abyste mně byl nápomocen."

"Můj lorde, žijeme v devatenáctém století. Mladá děvčata nemohou býti přinucena ani svými poručníky, aby se provdala za muže nenáviděného."

"Sire Vane Charterise, Olivie Lynditová byla také v devatenáctém století přinucena provdati se za muže nenáviděného! Co bylo učiněno před šestnácti lety, může býti učiněno opět."

Obličej baronův zrudl. Trvalo chvíli, než přemohl svou zlost a mohl promluviti.

"To bylo rozdílné — ona měla pohnutku, a její strýc ji držel v osamělém uvěznění, než svolila."

"Opakuji, že byl její strýc dovedný muž. Učiňte to jako on, drahý barone. Zkoušejte všelijaké prostředky. Osamělé uvěznění bude míti na dceru týž účinek, jako mělo na její matku. Váš zámek leží dosti osaměle a pustě; jest to prý pravé vězení, praví paní Galbraitová. Dovezte ji tam a vězněte ji, až svolí."

"Lorde Montaliene, toť nemožno. Jest tvrdošíjna jako ďábel sám, a chytrá jako démon. Mohli bychom ji vězniti po měsíce a ona by přece nesvolila. A co by tomu řekl svět?"

"Co řekne svět, když odhalím úkryt lady Charterisové, a odevzdám mu onu listinu? Co řekne svět, až spiknutí Žefroa Lyndita vyjde na světlo?"

"Spiknutí, v němž jsem neměl žádného účastenství?"

Lord Montalien se usmál zlomyslně.

"Robert Lisle byl v kostele, když jste byli oddáváni, a vy jste ho viděl tváří v tvář. Šest hodin."

Čekal, až dozněly, a pak, a pak vstal.

"Nechci vás zdržovati ani okamžik déle, sire Vane. Rozmyslete si všechno a jednejte, jak uznáte za dobré. Použijte se svou sestrou veškerého vlivu na tuto dívku — použijte všech možných prostředků."

* * *

"Paní Galbraitová, kdo půjde s námi dnešního večera do koncertu?" pravila miss Lisleová, pozvedajíc oči od novin, které právě četla. Bylo to v den po plesu. Bylo po obědě a k velkému podivení lord Montalien s nimi neobědval.

Paní Galbraitová, která také četla, odložila knihu, a miss Maud Charterisová, sedící u klavíru, přestala hráti, čekajíc na odpověď.

"Včera ráno", pokračovala dědička, "bylo ujednáno, že půjdeme se sirem Vanem, ale poněvadž odjel do Londýna, nemáme nikoho, kdo by nás doprovodil."

Měl účinkovati jakýsi výborný zpěvák a Pavlína si umínila jíti.

"Zajisté lord Montalien", odpověděla paní Galbraitová, "očekávám ho každým okamžikem; jest již půl osmé a čas se oblékati."

Miss Lisleová stiskla rty a dala se zas do čtění novin. Paní Galbraitová věděla, co to znamená.

"Slyšela jste mne, drahá Pavlíno?" začala nejsladším svým hlasem. "Maud, zazvoň na komornou. Jest čas se oblékati, bude přeplněno a proto by bylo záhodno, abychom tam byly brzy."

"Neobtěžuj se, Maud," pravila Pavlína klidně, "já nepůjdu."

"Nepůjdete, Pavlíno?"

Pavlína odložila noviny, a dívala se upřeně na svou gardedámu.

"Nepůjdu, paní GaGlbraitová. Nepůjdu nikdy již nikam s lordem Montalienem. Kdyby sem byl přišel dnes k obědu, byla bych odešla od stolu. Není to v mé moci, zapověděti mu vstup do domu, anebo lože sira Vana v divadle, anebo opříti se tomu, abyste ho nebrala na všechny naše vycházky, ale chci učiniti aspoň vše, co jest v mé moci. Pověděla jsem lordu Montalienovi, co si o něm myslím. Jděte beze mne — já nepůjdu!"

Vzala do ruky opět svou četbu, řekla poslední své slovo a veškerá výmluvnost paní Gailbraitové byla zbytečná.

Lord Montalien se dostavil a paní Galbraitová a Maud šly s ním."

Sotva že kočár odjel, vyskočila Pavlína a zazvonila na svou komornou, div že neutrhla zvonec.

"Rychle, Jano," volala, "oblec mne co nejrychleji a jen mne okrášli, jak jenom můžeš; chci býti hezkou."

Její oči radostí zářily. Byla to zase jednou malá, divoká, zlomyslná Polly Masonová.

Jana byla pravá anglická komorná a nic ji nikdy nepřekvapilo. Oblékla svou mladou velitelku za deset minut a to dokonale krásně. Pavlína se dívala do zrcadla a viděla, že bleděrůžové hedvábné šaty a lilie v zlatých vlasech jí výtečně slušely. V uších měla démanty a jemný závoj zahaloval ňadra a ramena.

"Teď můj divadelní plášť. Rychle, Jano."

Jana jí přehodila plášť a na hlavu kapuci. Miss Lisleová oblékla rukavice, vyzvedla vlečku a spěchala vesele z domu.

Šla jen malý kousek cesty, zazvonila u vrat velkého domu a byla vpuštěna sluhou.

"Jest paní Atcherlová doma?" ptala se.

"Jakže! Pavlína!" zvolala dáma, vcházející do domovní síně ve společenském úboru. "Samotna! V tuhle hodinu! Myslila jsem že půjdete do koncertu!"

"Půjdu, vezmete-li mne s sebou, paní Atcherlová. Nechtěla bych vynechati dnešní koncert ani za království. Jste připravena, jak vidím — jaké to štěstí, že jsem nepřišla příliš pozdě."

"Ale, drahoušku — paní Galbraitová —"

"Paní Galbraitová a Maud šly s lordem Montalienem. Povím vám cestou všechno. Prosím vás, ať nepřijdeme příliš pozdě."

Paní Atcherlová s dcerou a manželem vsedli do kočáru a vzali Pavlínu s sebou. Cestou šeptala jim Pavlína, jak se doma postavila na odpor.

"Vy víte, paní Atcherlová, jak nenávidím lorda Montaliena, a přece bych tak ráda slyšela Mariona. Co asi řeknou, až mne spatří?"

"Že jste pošetilá dívenka. Bude to zítra pěkné kázaníčko!"

Bylo po prvním čísle programu, když Atcherlovi vstoupili do své lože. Lože sira Vana byla skoro naproti, a kukátka lorda Montaliena a sestry baronovy se k ní obrátila.

"Nebesa!" pravila paní Galbraitová, blednouc leknutím "neklame mne můj zrak?"

Lord Montalien se rozesmál. Ačkoliv to čelilo proti němu, nemohl se přece zdržeti smíchu pozoruje ustrašenou tvář paní Galbraitové.